Сава Филаретов

14

На смъртьта на Катранова.

За да обикнеш добрите хора
Нам не ни трябва тъй много врѣме
Двѣ-три недѣли, или четири,
Безъ много думи, безъ увѣрения,
А тамъ усѣщаш какъ ти въ сърцето
Любовь и дружба са вкоренявать.

Отъвъ годишна по това врѣме,
Далечь отъ мѣсто, гдѣ сме родени,
Далечь отъ майка, баща, родними
Въ древния столицу на родно племе
Ми са видѣхме и запознахме,
Чувства високи тукъ ни сближиха.

Азъ още помня, не ще забравя
Твоитѣ думи прощални тихи,
Кога да тръгнешь по пѫтя дългъзнь
Далечь да идешь здраве да търсишь;
Азъ още помня твоитѣ въздишки,
Тежки, печални, прѣдробни!

Сѣкашь да бѣше днева раздѣла,
Таче ли нѣщо нам я предсказа
Таче безъ да щѣшь нѣкаква мѣлость,
Печаль дълбока и неутѣшна,
Ли на лице ти изображена?
Тъй ти ни изгледа — та после тръгна.

ПРИВ
ИНВ. №749